DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 września 1937 r.

Nr 25

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

785

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 września 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wejścia w życie porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 12 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 348) nastąpiła w dniu 7 sierpnia 1937 r. ratyfikacja porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., oraz że powyższe porozumienie wchodzi w życie dnia 25 września 1937 r. na podstawie punktu 2 tegoż porozumienia.

Tekst wspomnianego porozumienia opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 lutego 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 91).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 września 1937 r. Nr 69, poz. 517).

786

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 sierpnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Wykaz Nr 1, dołączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 268), zmienionego rozporządzeniami z dnia 13 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 325), z dnia 16 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 365) i z dnia 22 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 467), uzupełnia się przez dodanie następujących pozycji:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego).
30 z p. 1	Ryż niewyłuszczony oraz wyłuszczony w błonce, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego . .	12
424 Uwaga	Ekstrakt quebrachowy suchy nie rozpuszczający się w zimnej wodzie, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego . .	60

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1937 r. Nr 70, poz. 518).

787

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 września 1937 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. Cennik załączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U.

R. P. Nr 119, poz. 978) uzupełnia się w sposób następujący:

W punkcie I 1 b) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132) i rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502) po wyrazach „Pro Patria . . . 1 zł 00 gr" dodaje się wyrazy „Belweder . . . 90 gr."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1937 r. Nr 70, poz. 519).

788

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 6 września 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu i Opieki Społecznej o opłatach konsularnych.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944) zarządzam co następuje:

§ 1. Za czynności wykonywane w interesie stron urzędy konsularne pobierają:

a) opłaty konsularne według załączonej taryfy,

b) zwrot wydatków rzeczywistych.

§ 2. Wolne są od opłat czynności konsularne wykonywane w obronie obywateli polskich w przypadkach, gdy zarządzenia wydane przez obce władze naruszają ich uprawnienia, wynikające z umów międzynarodowych lub zasad prawa międzynarodowego.

§ 3. Od obowiązku uiszczenia opłat konsularnych są zwolnieni:

a) Skarb Państwa oraz Skarb Śląski,

b) polskie związki komunalne i inne polskie związki przymusowe,

c) kościoły i gminy wyznaniowe uznane przez Państwo Polskie,

d) fundacje, zakłady, stowarzyszenia i inne osoby prawne, posiadające siedzibę prawną w Polsce, których zadaniem jest wyłącznie działalność religijna, kulturalna lub dobroczynna nie obliczona na zysk, oraz stowarzyszenia wyższej użyteczności w rozumieniu art. 46 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 94, poz. 808),

e) państwa obce pod warunkiem i w granicach wzajemności,

f) Bank Polski,

g) gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe oraz komunalne kasy oszczędności istniejące na obszarze Państwa Polskiego,

h) funkcjonariusze państwowi i pracownicy kontraktowi, zatrudnieni w polskich władzach i urzędach państwowych oraz żołnierze w czynnej służbie, w odniesieniu do spraw i czynności związanych z ich pobytem służbowym za granicą.

§ 4. (1) Opłaty konsularne stanowią dochód Skarbu Państwa.

(2) Konsulom honorowym mogą być przyznane, na podstawie umów z nimi zawieranych, jako ich dochód, opłaty przewidziane w załączonej taryfie, za czynności przez nich wykonywane, do których w myśl istniejących przepisów lub umowy służbowej są oni upoważnieni. Nie odnosi się to jednak do opłat, przewidzianych w pozycjach 1 — 5 i 38 — 46 załączonej taryfy, które zawsze stanowią dochód Skarbu Państwa. Opłaty dodatkowe za wykonywanie czynności poza lokalem urzędu konsularnego, przewidziane w części II taryfy, mogą być przyznane konsulom honorowym jako ich dochód do wysokości 50%.

§ 5. (1) Niezależnie od uiszczenia opłaty konsularnej, strona obowiązana jest pokryć wydatki rzeczywiste, poczynione przez urząd konsularny w wykonaniu czynności przedsięwziętej w interesie strony.

(2) Do wydatków rzeczywistych należą w szczególności:

a) opłaty należne innym władzom i instytucjom,

b) opłaty komunikacyjne (kolejowe, samochodowe, lotnicze), pocztowe, telegraficzne, telefoniczne itp.,

c) wynagrodzenia adwokatów, notariuszów, tłumaczów przysięgłych i innych osób przybranych do wykonania czynności urzędowej, w wysokości odpowiadającej normom obowiązującym w miejscu wykonania danej czynności,

d) koszty ogłoszeń w czasopismach.

(3) Na pokrycie wydatków rzeczywistych strona obowiązana jest na wezwanie urzędu konsularnego wpłacić zaliczkę w wysokości

przez ten urząd ustalonej, a w razie potrzeby uzupełnić ją. Niewpłacenie żądanej zaliczki wstrzymuje bieg urzędowania.

§ 6. Do uiszczenia opłaty konsularnej i zwrotu wydatków rzeczywistych obowiązana jest osoba albo solidarnie osoby, na których prośbę lub w których interesie dana czynność została wykonana.

§ 7. (1) Opłaty konsularne, ustalone w załączonej taryfie w złotych oraz zwrot wydatków rzeczywistych mogą być pobierane w walucie polskiej albo w walucie państwa, w którym znajduje się siedziba urzędu konsularnego wymierzającego opłatę.

(2) Strona nie przebywająca ani na obszarze Państwa Polskiego ani państwa, w którym znajduje się siedziba urzędu konsularnego, który wymierzył opłatę, uiszcza ją w walucie polskiej albo w walucie tego państwa, w którym urząd konsularny pobiera od niej opłatę na zlecenie urzędu wymierzającego.

(3) Kurs przeliczenia złotego na walutę państwa, w którym znajduje się urząd konsularny, ustala się na podstawie notowań na giełdzie warszawskiej, biorąc pod uwagę przeciętny kurs z poprzedniego miesiąca.

W braku notowań danej waluty na giełdzie warszawskiej, kurs przeliczenia złotego ustala się na podstawie kursu dolara amerykańskiego lub funta angielskiego, według stosunku tych walut do złotego na giełdzie warszawskiej oraz stosunku tychże walut do danej waluty na giełdzie państwa, w którym znajduje się siedziba urzędu konsularnego, lub na giełdzie innego państwa najbliższego siedziby urzędu konsularnego.

W państwach, w których kurs waluty miejscowej ulega znaczniejszym wahaniom, Minister Spraw Zagranicznych określi stosunek waluty miejscowej do złotego.

§ 8. Jeżeli opłata konsularna w swej groszowej końcówce jest niepodzielna przez 10, zaokrągla się ją wzwyż do kwoty w ten sposób podzielnej. Tak samo postępuje się przy pobieraniu opłat w walucie obcej.

§ 9. (1) Jeżeli porozumienia zawarte z obcymi państwami przewidują za pewne czynności inne opłaty niż ustalone w załączonej taryfie albo zwolnienie od opłat, od obywateli tych państw pobiera się opłaty przewidziane w tych porozumieniach względnie dokonywa się danych czynności bezpłatnie.

(2) Jeżeli państwo obce pobiera od obywateli polskich w analogicznych przypadkach opłaty wyższe od opłat ustalonych w załączonej taryfie albo pobiera opłaty za czynności nie podlegające opłacie w myśl rozporządzenia niniejszego, Minister Spraw Zagranicznych może w stosunku do obywateli tego państwa na zasadzie wzajemności podwyższyć względnie wprowadzić opłaty do wysokości opłat pobieranych przez to państwo od obywateli polskich.

§ 10. (1) Minister Spraw Zagranicznych może w porozumieniu z interesowanymi ministrami zarządzić w stosunku do pewnych państw lub pewnych kategoryj osób i instytucyj procentowe podwyższenie lub obniżenie wszystkich lub niektórych opłat ustalonych w załączonej taryfie, jak również zwolnienie z tych opłat. W szczególności zwolnione są od opłaty konsularnej podania i czynności, dokonywane dla robotników w przedmiocie uzyskania pracy lub w sprawach wynikających ze stosunku pracy albo dotyczące ubezpieczenia społecznego, oraz podania i czynności dokonywane dla robotników i osadników w celu sprowadzenia przez nich pozostałych w kraju członków rodziny.

(2) Minister Spraw Zagranicznych może w poszczególnych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, zwłaszcza z uwagi na interes Państwa, zwolnić w całości lub w części od uiszczenia należnej opłaty konsularnej, jak również od zwrotu wydatków rzeczywistych.

§ 11. (1) Kierownik urzędu konsularnego może według swego uznania obniżyć opłatę lub od niej zwolnić, jeżeli stan majątkowy osoby interesowanej nie pozwala na uiszczenie opłaty konsularnej bez dotkliwego uszczerbku majątkowego, a sprawa, w której zwróciła się do urzędu konsularnego, dotyczy bezpośrednio jej żywotnych interesów. Zniżka powinna się wyrażać w procentach przewidzianej opłaty: 25, 50 lub 75%.

(2) Kierownik urzędu konsularnego może w indywidualnych przypadkach, jeżeli uzna to za właściwe, zwolnić w drodze kurtuazji od opłaty konsularnej funkcjonariuszów państwa, na którego obszarze urzęduje.

§ 12. Kierownik urzędu konsularnego może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zezwolić na odroczenie płatności opłaty konsularnej i wydatków rzeczywistych lub na uiszczenie ich ratami.

§ 13. (1) Opłaty konsularne uiszczają osoby przebywające:

a) poza granicami Państwa Polskiego w znaczkach konsularnych lub w gotówce, wpłaconej do kasy urzędu konsularnego,

b) w granicach Państwa Polskiego w znaczkach stemplowych lub w gotówce, wpłaconej do kasy Ministerstwa Spraw Zagranicznych lub urzędu skarbowego.

(2) Zwrot wydatków rzeczywistych następuje zawsze w gotówce.

§ 14. (1) Uiszczenie opłaty konsularnej i zwrot wydatków rzeczywistych następuje na zasadzie wymiaru dokonanego przez urząd konsularny.

(2) Opłatę konsularną i zwrot wydatków rzeczywistych pobiera się, o ile załączona taryfa nie postanowi inaczej, przed wykonaniem danej czynności. W wyjątkowych tylko przypadkach, gdy strona przebywa w Polsce, a uprzednie wpłacenie przez nią należności spowodowałoby ze względu na pilność sprawy niepożądaną zwlokę, urząd konsularny może załatwić podanie i przesłać załatwienie właściwej władzy administracji ogólnej, celem doręczenia go osobie interesowanej za pobraniem od niej wymierzonej opłaty oraz wydatków rzeczywistych.

§ 15. Opłaty konsularne i zwrot wydatków rzeczywistych nie uiszczone w terminie, należne od osoby przebywającej w kraju, podlegają przymusowemu ściągnięciu w drodze administracyjnej na zasadzie obowiązujących przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

§ 16. (1) Pobranie opłaty konsularnej potwierdza się bądź przez naklejenie znaczka konsularnego lub odpowiednią adnotacją na dokumencie wydanym stronie, bądź odrębnym pismem (kwitem).

(2) Pobranie wydatków rzeczywistych potwierdza się na piśmie.

§ 17. (1) Jeżeli strona, która wniosła podanie do urzędu konsularnego, zażąda następnie zaniechania żądanej czynności konsularnej, przysługuje jej zwrot uiszczonej opłaty konsularnej w wysokości zmniejszonej o opłatę od podania wraz z załącznikami jedynie w przypadku, gdy czynność nie została jeszcze rozpoczęta; z sumy nadesłanej przez stronę na pokrycie wydatków rzeczywistych przysługuje jej zwrot części niewydatkowanej. Opłata od podania i załączników nie podlega w żadnym przypadku zwrotowi.

(2) Jeżeli strona, żądająca zaniechania czynności, nie uiściła jeszcze należnej opłaty konsularnej, nie jest ona obowiązana do jej uiszczenia i do zwrócenia wydatków rzeczywistych jedynie w przypadku, gdy czynność nie została jeszcze rozpoczęta i urząd konsularny nie poczynił wydatków rzeczywistych. W tym przypadku uiszcza ona jedynie opłatę od podania i załączników.

§ 18. (1) Prawo Państwa do żądania opłaty konsularnej oraz zwrotu wydatków rzeczywistych przedawnia się z upływem lat pięciu. Termin pięcioletni biegnie od dnia, w którym należność powinna była być uiszczona.

(2) Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia opłaty, o ile strona została o tych czynnościach urzędowo zawiadomiona. Od dnia doręczenia ostatniego zawiadomienia biegnie nowy okres pięcioletni.

§ 19. (1) Odwołanie od decyzji urzędu konsularnego w zakresie przepisów rozporządzenia niniejszego zarówno co do opłat konsularnych jak i co do zwrotu wydatków rzeczywistych musi być wniesione w ciągu czternastu dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadkach, gdy uchybienie terminu nastąpiło bez winy strony z powodu nieprzezwyciężalnych przeszkód, strona może w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody prosić o przywrócenie terminu.

(2) Odwołanie powinno być wniesione do urzędu, który dokonał wymiaru. Jeżeli urząd ten uzna odwołanie za całkowicie lub częściowo uzasadnione, zmienia swą decyzję we własnym zakresie działania; w przeciwnym razie przesyła pismo odwoławcze ze swą opinią do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, które rozstrzyga ostatecznie.

(3) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty względnie zwrotu wydatków rzeczywistych w terminie płatności.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze stosuje się również do czynności przewidzianych w taryfie opłat konsularnych, a wykonywanych przez urzędy polskie na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1937 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 18 kwietnia 1934 r. w sprawie taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 376).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1937 r. Nr 70, poz. 520).

Załącznik do rozp. Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 6 września 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 788).

TARYFA OPŁAT KONSULARNYCH.

Część I.

Opłaty zasadnicze.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
	I. Podania.		**Do poz. 1.**
1	Podanie o dokonanie czynności nieprzewidzianej w innej pozycji niniejszej taryfy, w szczególności podania o stwierdzenie, nadanie lub zwolnienie z obywatelstwa, o poszukiwanie osób, dostarczenie wypisu z aktów stanu cywilnego lub innego dokumentu	10.—	1. Podanie wniesione przez jedną osobę, dotyczące dwu lub więcej spraw, podlega jednokrotnej opłacie. Podanie wniesione przez dwie lub więcej osób albo przez ustawowego przedstawiciela lub pełnomocnika dwu lub więcej osób, podlega opłacie jednokrotnej tylko wówczas, jeżeli pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego, lub jeżeli wyrażone w podaniu żądanie opiera się na tych samych tytułach prawnych. W braku powyższych warunków opłatę konsularną od podania i załączników uiszcza odrębnie każda osoba, w której interesie podanie wniesiono.
	oraz od każdego załącznika po . .	2.—	2. Następne podania w tej samej sprawie, które nie powodują dodatkowych czynności urzędowych, nie podlegają opłacie. Następne podania w tej samej sprawie, które powodują dodatkową czynność urzędową, podlegają opłacie w wysokości zł 2.— oraz od każdego załącznika po zł 2.—. 3. Jeżeli na skutek podania dokonano czynności, za które przewidziane są oddzielne opłaty według taryfy niniejszej, zalicza się na poczet tych opłat opłatę uiszczoną od podania. 4. Wolne są od opłaty: a) podania w przypadkach § 2 rozporządzenia niniejszego, b) podania w sprawach wymienionych w art. 142 pkt 1 — 15 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), c) podania w sprawie uzyskania zaopatrzenia z funduszów publicznych,

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	U w a g i
			d) podania o informacje handlowe, jeżeli udzielenie tych informacji leży w interesie eksportu polskiego, e) wnioski i odwołania, stanowiące środki prawne, wymienione w § 19 rozporządzenia niniejszego. 5. Opłata według pozycji niniejszej pobierana jest również od osób zamieszkałych w Polsce, wnoszących podanie do urzędu konsularnego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem urzędu krajowego, i to bez względu na to, czy strona prosiła o przekazanie swego podania urzędowi konsularnemu czy też urząd krajowy od siebie skierował podanie do urzędu konsularnego według właściwości. 6. Pozycję niniejszą stosuje się również do podań osób przebywających za granicą, jeżeli podanie kierowane do urzędu krajowego złożone zostaje w urzędzie konsularnym.
	II. Paszporty, wizy.		**Do poz. 2 i 3.**
2	A. Wystawienie lub przedłużenie paszportu, za każdy rozpoczęty rok ważności . . . . B. Wystawienie paszportu zbiorowego od każdej wpisanej osoby .	20.— 10.—	1. Opłata za wystawienie paszportu nie obejmuje opłaty za stwierdzenie obywatelstwa, jeżeli fakt posiadania obywatelstwa nie wynika z przedłożonych dokumentów, i musi być dopiero ustalony przez władze krajowe. Opłatę za stwierdzenie obywatelstwa przez władze krajowe pobiera się według poz. 1 taryfy niniejszej. Opłaty tej nie pobiera się, jeżeli urząd konsularny mimo przedłożenia przez stronę ważnego dowodu obywatelstwa uzna za wskazane zwrócenie się do właściwej władzy krajowej o potwierdzenie ważności danego dokumentu i potwierdzenie to otrzyma. 2. Opłata ustalona w poz. 2 nie dotyczy paszportów wystawionych przez władze krajowe. Przedłużenie ważności paszportu wystawionego przez władze krajowe podlega opłatom ustalonym dla paszportów wydawanych w kraju.
3	Dokonanie zmiany lub uzupełnienia paszportu oraz wystawienie duplikatu wydanego paszportu w terminie jego ważności	15.—	Za rozszerzenie ważności paszportu na kraje nie uwzględnione w paszporcie pobiera się opłatę stosownie do poz. 3 taryfy niniejszej. W wyjątkowych przypadkach, gdy strona udowodni niemożność uiszczenia na miejscu opłaty za przedłużenie paszportu krajowego,

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
			a zarazem konieczność pozostania za granicą, ponad termin ważności paszportu, opłata może być kredytowana i ściągnięta w trybie przewidzianym w § 14 (2) i § 15 rozporządzenia niniejszego. 3. Okres ważności paszportu, który nie może przekraczać trzech lat, ustala urząd konsularny według swobodnego uznania, uwzględniając przy tym życzenie strony oraz szczególne okoliczności przemawiające ewentualnie za niewystawieniem (nieprzedłużeniem) paszportu na dłuższy czasokres. 4. Prawo do bezpłatnych paszportów konsularnych mają: a) oprócz osób wymienionych w § 3 lit. h) rozporządzenia niniejszego członkowie ich rodzin pozostający na ich utrzymaniu, oraz ich służba, b) emeryci państwowi, którzy otrzymali zezwolenie na spożywanie swych emerytur za granicą, oraz ich żony i dzieci do lat 21, będące na ich utrzymaniu, o ile zaopatrzenie emerytalne stanowi jedyne źródło ich utrzymania. 5. Robotnicy i osadnicy płacą za wystawienie lub przedłużenie paszportu łącznie z opłatą za stwierdzenie obywatelstwa, za każdy rozpoczęty rok ważności zł 3.—. 6. Opłaty za paszporty jednoosobowe wydawane żonie oraz dzieciom do lat 21, pozostającym na utrzymaniu głowy rodziny, pobiera się w wysokości 50%, o ile głowa rodziny posiada już paszport konsularny jednoosobowy. 7. Za wpisanie żony przy wystawianiu paszportu męża oraz dzieci do lat 13 do paszportu ojca, matki lub opiekuna nie pobiera się opłaty. Za dodatkowe wpisanie wyżej wymienionych osób już po wystawieniu paszportu, pobiera się opłatę, stosownie do poz. 3 taryfy niniejszej. Do paszportu robotnika lub osadnika mogą być wpisane dzieci do lat 21, o ile nie zarabiają samodzielnie i są na utrzymaniu głowy rodziny. Za dodatkowe wpisanie żony i dzieci do paszportu robotnika lub osadnika nie pobiera się żadnej opłaty.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
			8. Osoby stale zamieszkałe na obszarze W. M. Gdańska opłacają za wystawienie lub przedłużenie: 1) dowodu osobistego . zł 5.— 2) paszportu uprawniającego do opuszczenia obszaru Państwa Polskiego łącznie z obszarem W. M. Gdańska i powrotu na ten obszar: a) w celach handlowych na każdy rozpoczęty rok ważności . . . zł 100.— Paszporty te wystawia się na okresy nie krótsze i nie dłuższe aniżeli jeden rok, b) w innych celach na każdy rozpoczęty miesiąc ważności . . . zł 20.— Paszporty te wystawia się na okres nie krótszy aniżeli jeden miesiąc i nie dłuższy aniżeli jeden rok.
4	Wizowanie cudzoziemskiego paszportu lub wystawienie przepustki zastępującej wizę:		Osobom wyjeżdżającym w udowodnionych sprawach rodzinnych lub naukowych opłata może być obniżona do 25%.
	A. Wiza pobytowa		**Do poz. 4.**
	uprawniająca do: a) jednorazowego wjazdu do Polski . . . . b) wielokrotnego wjazdu do Polski . . . . c) osiedlenia się w Polsce . . .	 25.— 40.— 50.—	1. Wolne są od opłaty wizy dyplomatyczne i służbowe oraz — pod warunkiem wzajemności — wizy udzielane żonom i dzieciom obcych funkcjonariuszów państwowych, będących na ich utrzymaniu, a posiadających zwykłe paszporty, jako też wizy udzielane służbie osobistej, o ile ci funkcjonariusze przyjeżdżają do Polski lub przejeżdżają przez obszar Polski w sprawach służbowych.
	B. Wiza przejazdowa uprawniająca do: a) jednorazowego przejazdu przez obszar Polski . . . . b) jednorazowego przejazdu przez obszar Polski tam i z powrotem c) wielokrotnego przejazdu przez obszar Polski	 2.50 5.— 12.—	2. Opłaty przewidziane w pozycji niniejszej pobiera się, o ile w stosunku do obywateli poszczególnych państw nie zostały ustalone inne stawki lub zwolnienia z opłat (§ 9 rozporządzenia niniejszego). Państwa, których obywatele opłacają odmienne stawki lub zwolnieni są od opłat, podane są w obwieszczeniu Ministra Spraw Zagranicznych.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
	C. Wiza zbiorowa		3. Kategorie cudzoziemców, którzy całkowicie lub częściowo zwolnieni są od opłat wizowych (§ 10 (1) rozporządzenia niniejszego), podane są w obwieszczeniu Ministra Spraw Zagranicznych. Kierownik urzędu konsularnego może w wyjątkowych przypadkach zwolnić od opłaty wizowej wybitne osobistości odgrywające poważną rolę w życiu publicznym swego kraju, jeżeli pobyt ich w Polsce uzna ze szczególnych względów za pożądany. Poza wyżej wymienionymi przypadkami cudzoziemcy nie mogą korzystać z żadnych ulg w opłatach wizowych. Nie stosuje się do nich w szczególności § 11 (1) rozporządzenia niniejszego.
	dla grup złożonych co najmniej z 10 osób:		
	a) jednorazowa pobytowa po . .	5.—	
	b) przejazdowa uprawniająca do:		
	1) jednorazowego przejazdu przez obszar Polski, po	1.—	
	2) jednorazowego przejazdu przez obszar Polski tam i z powrotem, po	1.50	
	od każdej wymienionej w paszporcie osoby.		
	III. Świadectwa, legalizacja.		
5	Pozwolenie na przewóz zwłok lub szczątków ludzkich łącznie z przyłożeniem pieczęci na trumnie lub urnie:		
	a) na obszar Polski	100.—	
	b) przez obszar Polski	50.—	
			Do poz. 6 — 8.
6	Świadectwo pobytu	10.—	Wolne są od opłaty świadectwa wystawiane w celu uzyskania zaopatrzenia z funduszów publicznych.
7	Świadectwo pozostawania osoby przy życiu	20.—	
			Do poz. 8.
8	Świadectwa niewymienione w innych pozycjach taryfy niniejszej, według uznania	od 10.— do 200.—	Wolne są od opłaty świadectwa w sprawach wymienionych w art. 142 punkt 1 — 15 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404).
			Do poz. 9, 32, 36, 37.
9	Sporządzenie wyciągu z ksiąg lub akt urzędu konsularnego, za każdą stronicę	10.—	Przez stronicę rozumie się stronę pisma maszynowego obejmującą 25 wierszy po 45 liter, cyfr lub znaków pisarskich w wierszu. Każdą rozpoczętą stronicę liczy się za całą.
			Do poz. 10.
10	Legalizacja dokumentu publicznego (art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944) .	20.—	1. Legalizacja aktów stanu cywilnego i innych dokumentów potrzebnych do zawarcia małżeństwa podlega opłacie w wysokości zł 10.—, dla robotników i osadników w wysokości zł 5.—.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
			O ile do zawarcia małżeństwa potrzeba więcej niż trzy dokumenty wymagające legalizacji, legalizacja dalszych dokumentów jest wolna od opłaty. 2. Za legalizację dokumentu, potrzebnego do uzyskania pozwolenia na przekazanie pieniędzy z Polski, pobiera się, o ile pozwolenie dotyczy: a) jednorazowego przekazu pieniędzy . . . . zł 5.— b) wielokrotnego przekazywania pieniędzy . . zł 10.— Osoby, przebywające za granicą w celach naukowych, opłacają w obu przypadkach . . . zł 1.—.
	IV. Czynności handlowe.		**Do poz. 11 — 13.**
11	Wizowanie świadectwa pochodzenia towaru albo dokumentu handlowego w celu:		Stawki ustalone w tych pozycjach nie obowiązują w stosunku do państw, z którymi ustanowione zostały umownie odmienne opłaty.
	a) uzyskania zniżki konwencyjnej, ulgi celnej lub niestosowania maksymalnej taryfy celnej . .	1% od sumy rachunku (faktury) lecz nie więcej niż 50.—, a nie mniej niż 2. —	
	b) udowodnienia pochodzenia towaru	1.—	
12	Powtórne wizowanie świadectwa pochodzenia towaru albo dokumentu handlowego przy obrocie uszlachetniającym	2.—	**Do poz. 13.**
13	Wizowanie świadectwa o zdrowotności przesyłki towarowej . .	2.—	1. Termin ważności wiz na świadectwach zdrowotności na tłuszcze, oleje jadalne i mięso wynosi trzy miesiące. 2. Termin ważności wiz na surowce pochodzenia zwierzęcego określa Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych każdorazowo w zezwoleniu wydanym importerowi.
			Do poz. 14.
14	Świadectwa i informacje handlowe:		Wolne są od opłaty informacje handlowe, jeżeli udzielenie ich leży w interesie eksportu polskiego; pobiera się natomiast zwrot wydatków rzeczywistych związanych z zasięgnięciem informacyj, np. przez biuro wywiadowcze. Podania w tych sprawach patrz uwagę 4 lit. d) do poz. 1.
	a) dokonanie ekspertyzy przy obrocie handlowym	100.—	
	b) inne świadectwa według uznania	od 20.— do 100.—	
	c) informacje handlowe	20.—	

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	U w a g i
15	Przesłanie wzorów lub próbek .	25.—	**Do poz. 15.** Przesłanie wzorów lub próbek może nastąpić bezpłatnie, jeżeli przesyłka leży w interesie eksportu polskiego.
	V. Czynności dotyczące żeglugi.		**Do poz. 16 — 29.** Od opłat wymienionych w tych pozycjach zwolnione są polskie przedsiębiorstwa żeglugi morskiej, mające siedzibę prawną na obszarze Państwa Polskiego na przeciąg lat piętnastu od daty wpisu do rejestru handlowego. Poza opłatami wymienionymi w tych pozycjach nie pobiera się opłat za czynności dokonywane przez urząd konsularny od chwili przybycia statku aż do jego wyjazdu, w szczególności za zaświadczenie przyjazdu i wyjazdu statku oraz za legalizowanie i przechowywanie dokumentów okrętowych niezbędnych przy odprawie statku, a wystawionych dla kapitana, oficerów i załogi.
16	Przyjęcie zameldowania lub wymeldowania statku handlowego przybyłego do portu	0,04 od zarejestrowanej tony netto nie więcej jednak niż 200.—	**Do poz. 16.** 1. Jeżeli statek w jednej i tej samej podróży zawija do kilku portów, pełna opłata pobierana jest tylko w pierwszym porcie; w każdym następnym — opłata wynosi 50%. 2. Jeżeli statek odbywa podróże periodycznie według stałego rozkładu, w pierwszym porcie pobiera się 50%, a w każdym następnym 25% opłaty. 3. Od opłaty są zwolnione: A. statki będące własnością Skarbu Państwa Polskiego lub W. M. Gdańska, o ile nie są używane w celach zarobkowych; B. statki rybackie; C. statki nie większe jak 50 m^3 brutto; D. statki przychodzące do portu i nie wykonujące w nim żadnych czynności handlowych, o ile zawinięcie do portu nastąpiło w celu: a) zasięgnięcia informacji lub otrzymania dyspozycyj pod warunkiem wyjścia z portu w przeciągu 48 godzin, b) remontu, uzupełnienia zapasów paliwa, żywności lub niezbędnych materiałów wyekwipowania, pod warunkiem

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
			wyjścia z portu po dokonaniu tych czynności, c) schronienia się przed niepogodą.
17	Wydanie spisu załogi statku niezależnie od opłaty według poz. 18 .	15.—	
18	Wpisanie do spisu załogi lub wykreślenie z niego od każdej osoby	2.—	
19	Wydanie arkusza dodatkowego do spisu załogi, za każdy arkusz .	8.—	
20	Wystawienie lub przedłużenie świadectwa o banderze	220.— od statku wartości do zł 100.000.—, a od każdych następnych rozpoczętych zł 10.000.— 15.—	
21	Wizowanie listy towarowej manifestu, konosamentu, w porcie nadawczym lub odbiorczym . . .	0,10 od każdej tony rzeczywistego ładunku	
22	Pomoc przy ściganiu dezerterów ze statków handlowych wraz ze stawiennictwem w sądzie, od każdego dezertera	15.—	
23	Sporządzenie protokołu o dezercji	15.—	
24	Orzeczenie w sporze pomiędzy kapitanem a załogą	25.—	
25	Współudział w akcji ratowniczej wynikłej z powodu uszkodzenia morskiego (awaria)	45.—	
26	Sporządzenie protokołu po przeprowadzeniu inspekcji statku . .	20.—	
27	Zaświadczenie o konieczności obciążenia pożyczką statku i jego zawartości (bodmeria)	30.—	
28	Zaświadczenie o konieczności sprzedaży statku	45.—	
29	Zaświadczenie o stanie sanitarnym statku i portu, z którego statek wyjeżdża (patent zdrowia) . .	25.—	
	VI. Czynności notarialne, tłumaczenia.		**Do poz. 30, 31, 33, 35, 39 — 41, 44, 45, 47, 48, 51.**
30	Sporządzenie dwustronnego aktu notarialnego:		
	a) o charakterze majątkowym . .	1% od wartości, a najmniej 30.—	Jeżeli wartość przedmiotu wyrażona jest sumą pieniężną, opłatę pobiera się od tej sumy, w przeciwnym razie wartość ustala urząd konsularny według swobodnego uznania.
	b) o charakterze niemajątkowym .	30.—	
31	Sporządzenie jednostronnego aktu notarialnego:		
	a) o charakterze majątkowym . .	0,50% od wartości, a najmniej 15.—	
	b) o charakterze niemajątkowym .	30.—	
	c) pełnomocnictwa	30.—	

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
32	Stwierdzenie zgodności odpisu z oryginałem za każdą stronicę dokumentu sporządzonego w języku:		Do poz. 32. Za sporządzenie odpisu urząd konsularny pobiera nadto za każdą stronicę: pisma maszynowego zł 3.—, rękopisu w języku pozaeuropejskim według uznania urzędu.
	a) europejskim	5.— a najmniej 10.—	
	b) pozaeuropejskim	10.— a najmniej 20.—	
33	Uwierzytelnienie podpisu lub znaku ręcznego na dokumencie prywatnym (art. 18 pkt 5 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944):		Do poz. 33. Za każdy następny podpis lub znak ręczny na tym samym dokumencie opłata może być obniżona do 25%.
	a) na dokumencie o charakterze majątkowym	0,50% od wartości, a najmniej 20 —	
	b) na dokumencie o charakterze niemajątkowym	20.—	
	c) na pełnomocnictwie	20.—	
34	Poświadczenie daty okazania dokumentu	30.—	
35	Czynności notarialne, nie wymienione w pozycjach 30 — 34 . . .	1% od wartości, a najmniej 50.—	
36	Sporządzenie tłumaczenia i stwierdzenie zgodności, za każdą stronicę oryginału z języków:		Do poz. 36 i 37. 1. O ile opłaty pobierane przez przysięgłych tłumaczów w okręgu urzędu konsularnego są niższe od opłat ustalonych w pozycjach niniejszych, opłaty te obniża się do wysokości stawek pobieranych przez tych tłumaczów. 2. Sporządzenie i uwierzytelnienie tłumaczenia aktów stanu cywilnego i innych dokumentów potrzebnych do zawarcia małżeństwa podlega opłacie w wysokości 50%; dla robotników i osadników w wysokości 25%. O ile do zawarcia małżeństwa potrzeba więcej niż trzy dokumenty wymagające tłumaczenia, sporządzenie i uwierzytelnienie tłumaczenia dalszych dokumentów jest wolne od opłaty.
	a) europejskiego na język polski lub inny język europejski . . .	20.—	
	b) pozaeuropejskiego na język polski lub inny język europejski	30.—	
	c) polskiego lub innego języka europejskiego na język europejski	40.—	
	d) polskiego lub innego języka europejskiego na język pozaeuropejski	50.—	
37	Sprawdzenie dostarczonego tłumaczenia i stwierdzenie jego zgodności z oryginałem	50% stawek ustalonych w poz. 36	
	VII. Czynności sądowe i spadkowe.		
38	Przeprowadzenie dowodu w sprawach cywilnych i handlowych na wezwanie władz sądowych według uznania	od 5.— do 30.—	Do poz. 38. Za doręczenie pism sądowych w sprawach cywilnych i karnych oraz za przeprowadzenie dowodu w sprawach karnych pobiera się tylko zwrot wydatków rzeczywistych.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
39	Pośredniczenie w zawarciu (spisaniu) ugody (art. 18 pkt 2 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. o organizacji konsulatów i o czynnościach konsulów — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944):		
	a) jeżeli spór ma charakter majątkowy	1% od wartości, a najmniej 30.—	
	b) jeżeli spór ma charakter niemajątkowy	od 20.— do 200.—	
40	Zapis na sąd polubowny:		**Do poz. 40 — 41.** Jeżeli postępowanie sądowe polubowne odbywa się przed tym samym urzędem konsularnym, przed którym nastąpił zapis, opłata ustalona w poz. 41 zostaje obniżona o 50%.
	a) jeżeli spór ma charakter majątkowy	1% od wartości, a najmniej 30.—	
	b) jeżeli spór ma charakter niemajątkowy	od 15.— do 400.—	
41	Postępowanie przed konsulem jako sędzią polubownym:		**Do poz. 41.** Wolne jest od opłaty postępowanie przed konsulem jako sędzią polubownym w sporach wynikających ze stosunku pracy, w sporach pomiędzy emigrantem a przedsiębiorstwem przewozowym, wynikających z wykonania umowy przewozowej oraz pomiędzy osadnikiem a przedsiębiorstwem osadniczym w sporach wynikających z wykonania umowy osadniczej.
	a) jeżeli spór ma charakter majątkowy	2% od wartości, a najmniej 60.—	
	b) jeżeli spór ma charakter niemajątkowy	od 30.— do 800 —	
42	Nałożenie lub zdjęcie pieczęci .	30.—	**Do poz. 42 — 46.** 1. Wolne są od opłaty czynności w związku z zabezpieczeniem, zlikwidowaniem lub wydobyciem spadku, o ile spadek przypada małżonkowi, wstępnym lub zstępnym zmarłego, a wartość jego nie przekracza zł 1.000.—. 2. Opłaty za czynności związane z zabezpieczeniem, zlikwidowaniem lub wydobyciem spadku łącznie z opłatami według poz. 10, 32, 33, 34, 36 i 37 mogą być nie pobrane z góry, a potrącone z sumy spadkowej.
43	Obecność przy nałożeniu lub zdjęciu pieczęci przez władze miejscowe	20.—	
44	Sporządzenie spisu inwentarza wraz z oszacowaniem mienia spadkowego	0,50% od wartości, a najmniej 50.—	
45	Obecność przy sporządzaniu spisu inwentarza spadkowego dokonywanego przez władze miejscowe .	0,25% od wartości, a najmniej 25.—	
46	Likwidacja spadku przez urząd konsularny lub przy jego współudziale	5% od wartości zrealizowanego spadku po odliczeniu wydatków rzeczywistych i opłat należnych za inne czynności wykonane w związku z likwidacją spad-	**Do poz. 46.** 1. Opłata według pozycji niniejszej obejmuje opłaty za czynności wymienione w poz. 42 — 45 i 48. 2. Jeżeli suma opłat łącznie z opłatami wymienionymi w innych pozycjach poza pozycjami 42 — 45 i 48 przekracza 20% wartości zrealizowanego spadku, urząd konsularny może obniżyć wymiar opłaty do łącznej wysokości 20%.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	Uwagi
		ku, a przewidziane taryfie w niniejszej.	
	VIII. Inkaso, przesyłki, doręczenia, depozyty.		**Do poz. 47 — 48.**
47	Wydobycie (inkasowanie) pieniędzy lub innych przedmiotów wartościowych (akcyj, obligacyj, kosztowności itp.) w interesie osób prywatnych	2% od wartości	1. Wolne jest od opłaty wydobycie (inkasowanie) i przesłanie sum pieniężnych, stanowiących zarobki lub oszczędności robotników, osadników i marynarzy, renty społeczne, emerytury i inne zaopatrzenia z funduszów publicznych, alimenty oraz należności osadników od przedsiębiorstw osadniczych.
48	Przesłanie za pośrednictwem urzędu konsularnego pieniędzy lub innych przedmiotów wartościowych (akcyj, obligacyj, kosztowności itp.) w interesie osób prywatnych . .	2% od wartości	2. Jeżeli wydobycie (inkasowanie) i przesłanie sumy lub przedmiotu wartościowego następuje przez ten sam urząd konsularny, pobiera się łączną opłatę w wysokości 3%.
49	Przesłanie za pośrednictwem urzędu konsularnego osobie prywatnej pisma lub innej zwykłej przesyłki pochodzącej od osoby prywatnej	10.—	**Do poz. 49.** Wolne są od opłaty konieczne przesyłki w interesie robotników, osadników i marynarzy.
50	Doręczenie odpowiedzi urzędu krajowego na podanie, wniesione do niego bezpośrednio przez stronę przebywającą za granicą	10 —	**Do poz. 50.** 1. Opłatę według pozycji niniejszej pobiera urząd konsularny tylko w przypadkach, gdy strona przebywająca za granicą od podania swego skierowanego bezpośrednio do urzędu krajowego lub od świadectwa przez taki urząd wydanego nie uiściła pełnej należnej opłaty łącznie z opłatą pocztową za odpowiedź, lub gdy szczególne przepisy wymagają zachowania drogi konsularnej. W tych przypadkach urząd konsularny pobiera opłatę w wysokości wskazanej mu przez urząd krajowy (art. 152 i 161 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), zwiększoną o zł 10.—. W przeciwnym razie urząd konsularny może pobrać od strony tylko rzeczywiste koszty doręczenia odpowiedzi urzędu krajowego. 2. Za doręczenie decyzji o pozbawieniu obywatelstwa polskiego nie pobiera się ani opłaty, ani zwrotu wydatków rzeczywistych. Odwołanie od tej decyzji podlega opłacie stosownie do poz. 1 taryfy niniejszej.
51	Przyjęcie, przechowanie i wydanie depozytu. Za sporządzenie protokołu depozytowego wraz ze sprawdzeniem zawartości depozytu zamkniętego	15.—	**Do poz. 51.** 1. Opłata musi być pobrana z góry za określony lub przypuszczalny czas przechowania depozytu z wyjątkiem przypadku, gdy depozyt sta-

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	U w a g i
	Ponadto za przechowanie: a) dokumentu . . . . b) gotówki w monecie lub banknotach, kruszców szlachetnych i innych przedmiotów wartościowych (akcyj, obligacyj, kosztowności itp.) . . . . . . c) innego przedmiotu za 1 m^3 zajętej w całości lub w części przestrzeni	zł 1.— miesięcznie, a najmniej 10.— 1% od wartości miesięcznie, a najmniej 20.— 10.— miesięcznie, a najmniej 50.—	nowi gotówka, z której opłata może być potrącona. 2. Okresy miesięczne liczy się od dnia przyjęcia depozytu. Każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały. 3. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdy odmowa przyjęcia depozytu mogłaby narazić stronę na poważne straty materialne, a opłata ustalona w pozycji niniejszej okazałaby się niewspółmierną w stosunku do wartości przedmiotu deponowanego, urząd konsularny może obniżyć opłatę do 50%. 4. W przypadkach wymienionych pod 3 uwagi niniejszej, robotnicy i osadnicy są zwolnieni z opłaty za sporządzenie protokołu depozytowego i opłacają za przechowanie 25% ustalonej stawki. Marynarze są w tych przypadkach całkowicie zwolnieni od opłat.

Część II.

Opłaty dodatkowe za wykonywanie czynności poza lokalem urzędu.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Wysokość opłaty w złotych	U w a g i
52	Za wykonywanie czynności poza lokalem, lecz w siedzibie urzędu konsularnego, o ile zachodzi potrzeba lub na żądanie strony, niezależnie od opłat przewidzianych w części I taryfy niniejszej, za każde rozpoczęte pół doby urzędowania: a) kierownika urzędu . . . . . b) innego urzędnika . . . . . c) niższego funkcjonariusza . . .	 60.— 40.— 15.—	**Do poz. 52 i 53.** 1. Poza tymi opłatami urząd konsularny pobiera jedynie zwrot kosztów przejazdu w wysokości przewidzianej w obowiązujących przepisach o podróżach służbowych, delegacjach i przesiedleniach poza granicami Państwa. 2. Przez pół doby rozumie się czas do 12 godzin łącznie. 3. Opłaty te mogą być obniżone do 25%, jeżeli do ich uiszczenia obowiązany jest robotnik, osadnik lub marynarz. 4. Opłaty te pobiera się również w przypadku przeprowadzenia dowodu poza lokalem urzędu w sprawach cywilnych i handlowych (poz. 38 taryfy niniejszej). W sprawach karnych nie pobiera się tych opłat, a pobiera się jedynie zwrot wydatków rzeczywistych w postaci kosztów przejazdu i diet urzędnika przeprowadzającego dowód.
53	Za wykonywanie czynności poza siedzibą urzędu konsularnego, o ile zachodzi potrzeba lub na żądanie strony, niezależnie od opłat przewidzianych w części I taryfy niniejszej, za każde rozpoczęte pół doby urzędowania: a) kierownika urzędu . . . . . b) innego urzędnika . . . . . c) niższego funkcjonariusza . . .	 90.— 60.— 25.—	

789

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 10 września 1937 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z 1935 roku.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 roku (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 6, 7 i 8 września 1937 r. 1200 premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisii I z 1935 r. na ogólną sumę 1.897.500 złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 września 1937 r. Nr 214, poz. 357).

790

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 21 września 1937 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

1. Dr Aleksander Całkosiński
2. Kazimierz Krawczyński
3. Stanisław Pieczyński
4. Inż. Zbigniew Sander
5. Bohdan Laskowski
6. Inż. Zbigniew Stilter.

(—) *Dr Całkosiński.*
Przewodniczący.

791

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 21 września 1937 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 21.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

W związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

1. inż. Jan Mieczysław Strzetelski
2. Tadeusz Wąchalski
3. Franciszek Szczepański.

(—) *Dr Całkosiński.*
Przewodniczący.

792

OKÓLNIK T 55 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 września 1937 r.

L. D. IV. 23148/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 837 i uwagi do poz. 810).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Uwaga do poz. 810 taryfy celnej postanawia, że według poz. 810 clą się stare gazety, o ile nie są podziurawione lub pokrajane w myśl uwagi do poz. 792.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) wyjaśnia, że jako stare gazety należy uważać dzienniki i czasopisma nadawane masowo do przewozu innym środkiem przewozowym niż poczta i to po upływie okresu aktualności — treści tych wydawnictw. Okres aktualności treści tych wydawnictw upływa dla dzienników po 3 dniach, dla tygodników — po jednym tygodniu, dla miesięczników po jednym miesiącu od dnia wydania.

Dzienniki i czasopisma nadchodzące pocztą, nawet nadane do przewozu po ulywie wyżej podanych okresów, należy uważać jako dzienniki i czasopisma stanowiące materiał bibliograficzny i clić według poz. 837 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

793

OKÓLNIK T 56 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 września 1937 r.

L. D. IV. 23281/2/37

w sprawie uzupełnienia okólnika L. D. IV. 19111/2/37

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu niniejszym uzupełnia treść ustępu 2 okólnika T 50 L. D. IV. 19111/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20 poz. 700) przez dodanie po wyrazie „który" wyrazów „(w formie przędzy)", wskutek czego ustęp ten otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Przędzę (pojedyńczą lub nitkowaną), której poszczególne nitki są sporządzone z mieszanki różnych włókien (np. wełny i sztucznych włókien ciętych), należy clić, zgodnie z postanowieniami uwagi 1 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, według pozycji, przewidującej przedzę z tego składnika (włókna), który (w formie przędzy) podlega wyższej stawce".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

794

OKÓLNIK C 81 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 września 1937 r.

L. D. IV. 23604/3/37

w sprawie kontroli celnej towarów odprawionych z zastosowaniem ulg celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby kontrola celna nad sposobem zużycia towarów odprawionych z zastosowaniem jakichkolwiek zniżek celnych lub zwolnień od cła, uwarunkowanych zużyciem tych towarów do określonych celów, przeprowadzana w myśl dotyczących ogólnych przepisów celnych lub też poszczególnych zezwoleń na ulgową odprawę celną — dokonywana była przez urzędy celne tej Dyrekcji Ceł, w której okręgu kontrola ta ma się faktycznie odbyć.

Jeżeli zatem miejscowość, w której ma być przeprowadzona kontrola, jest położona w okręgu innej Dyrekcji Ceł niż tej, w której okręgu nastąpiła odprawa celna, urząd celny odprawiający, niezwłocznie po dokonaniu odprawy, przesyła wszystkie potrzebne do kontroli dokumenty właściwemu terytorialnie urzędowi celnemu dla dokonania kontroli celnej odprawionego towaru.

Właściwość terytorialną w tym względzie urzędów celnych ustala okólnik L. D. IV. 6821/2/36 z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16 poz. 520), zmieniony okólnikiem L. D. IV. 877/2/37 z dnia 11 lutego 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 148). W sprawie przeprowadzenia kontroli celnej w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, urzędy celne zwracają się bezpośrednio do tej Dyrekcji.

Zasada powyższa nie ma zastosowania w wypadkach, w których osobne zarządzenia Ministerstwa Skarbu stanowią inaczej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

795

OKÓLNIK C 82 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 września 1937 r.

L. D. IV. 14951/1/37

w sprawie przywozu z zagranicy wódek gatunkowych w naczyniach o odpowiedniej pojemności.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Lwowie i Mysłowicach oraz podległych im Urzędów Celnych.

Według przepisu § 162 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) wódki gatunkowe (pozycje 276, 277 i 278 taryfy celnej przywozowej) mogą być nalewane do naczyń o pojemności 1, 0,75, 0,5, 0,25 i 0,10 litra. Nalewanie wódek gatunkowych do naczyń o innej pojemności dopuszczalne jest tylko na mocy traktatów handlowych zawartych z państwami obcymi, przy czym dopuszczalne odchylenie wynosi 1%.

Ponieważ przytoczony wyżej przepis w myśl § 247 omawianego rozporządzenia z dnia 10 września 1932 r. odnosi się również do wódek gatunkowych sprowadzanych z zagranicy, przeto przesyłki wódek gatunkowych przywożone z zagranicy w naczyniach o pojemności, nieprzewidzianej ani w § 162 ust. 2 tego rozporządzenia ani w poszczególnych traktatach

handlowych zawartych z państwami obcymi, nie mogą być odprawiane i wydawane do wolnego obrotu.

Z pośród traktatów handlowych zawartych z państwami obcymi traktat handlowy polsko-francuski z dnia 22 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 54 poz. 423; Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr 19 poz. 643) przewiduje odmienne pojemności dla koniaków i armaniaków, a mianowicie 0,375 i 0,1875 litra.

Nadmienia się, iż według § 158 ust. 1 omawianego rozporządzenia z dnia 10 września 1932 r. za wódki gatunkowe uważa się napoje spirytusowe, zawierające, oprócz alkoholu etylowego i wody, różne domieszki smakowe i aromatyczne, bądź pochodzenia roślinnego w postaci wyciągów z owoców, traw lub korzeni (esencyj) lub soków, bądź sztuczne domieszki aromatyczne, a ewentualnie także barwniki lub cukier.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

796

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1937 r.

L. D. V. 23546/2/37

w sprawie interpretacji przepisów przejściowych O. P.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 25 czerwca 1937 r. L. Rej. 2820/36:

— — — — — — — — — — — — — — — —

„W spornym wypadku odwołanie wniesiono po wejściu w życie Ordynacji, wobec czego zgodnie z tezą wypowiedzianą w wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 10 grudnia 1936 r. L. Rej. 3071/36, 3072/36, 3073/36 i 3074/36, odwołanie to, mimo dokonania wymiaru przed wejściem w życie Ordynacji Podatkowej, powinno było być załatwione według przepisów Ordynacji.

W tym stanie rzeczy za uzasadniony należało uznać zarzut, iż władza pozwana postąpiła wadliwie nie rozprawiwszy się z zarzutem odwołania, iż zastosowana przez władzę 15% stopa średniej zyskowności nie odpowiada rzeczywistości, który to zarzut skarżąca poparła przedłożoną opinią Izby Handlowej w Katowicach. Ordynacja Podatkowa bowiem w art. 116 nakłada na władzę odwoławczą obowiązek podania w niekorzystnym orzeczeniu do wiadomości płatnika faktycznych i prawnych motywów orzeczenia jako odpowiedzi na konkretne zarzuty odwołania.

O ile zaś władza pozwana w odpowiedzi na skargę podnosi, że od obowiązku rozprawienia się z zarzutem odwołania zwalniała ją zaoczność wymiaru, spowodowana złożeniem zeznania po terminie, to zaznaczyć należy, że brak w Ordynacji przepisu, że zaoczność, orzeczona przez władzę wymiarową na zasadzie przepisu art. 50 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym obejmuje swymi skutkami także postępowanie odwoławcze podlegające przepisom Ordynacji.

Z powodu określonej wyżej wadliwości postępowania Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie na zasadzie art. 84 p. 3 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (poz. 806/32 Dz. Ust.), zarządzając w myśl art. 95 tegoż rozporządzenia w brzmieniu poz. 150/37 Dz. Ust. zwrot wniesionej opłaty".

— — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

za Dyrektora Departamentu:
Naczelnik Wydziału:
(—) *Kolanowski.*

797

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 września 1937 r.

L. D. V. 37798/4/37

w sprawie kwalifikacji przedsiębiorstw trudniących się ubojem oraz sprzedażą i wyrębem mięsa.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 maja 1937 r. L. Rej. 431/35:

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Według protokułu karnego, spisanego dnia 9 lutego 1932 r. Janda Ignacy, który wykupił świadectwo przemysłowe 7 kategorii przemysłowej na warsztat rzeźnicki, prowadził w lokalu połączonym z warsztatem „sprzedaż wyrobów mięsnych oraz mięsa wraz z wyrębem". Na tej podstawie orzeczeniem karnym z 14 grudnia 1932 r. nałożono na wymienionego obowiązek wykupienia świadectwa przemysłowego 3 kategorii handlowej oraz ukarano go grzywną w kwocie 195 zł. Odwołania płatnika nie uwzględniła Komisja Odwoławcza orzeczeniem z 5 września 1934 r. Na to orzeczenie wniesiona została skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył, co następuje:

W odwołaniu bronił się skarżący twierdzeniem, że w lokalu, mającym bezpośrednie połączenie z warsztatem rzeźniczym, prowadził sprzedaż własnych wyrobów mięsnych, że więc lokal ten razem z warsztatem stanowi zakład przemysłowy, a zatem sprzedaż dokonywana w tym lokalu jest wolna od obowiązku wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego z mocy przepisu ust. 3 art. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym poz. 110/32 Dz. Ust. W skardze powołuje się płatnik ponadto na przepis art. 142 prawa przemysłowego, według którego „rzeźnictwo i wyrąb mięsa" jest rzemiosłem. Otóż Trybunał stwierdza, że „wyrąb mięsa" nie jest wymieniony w art. 142 prawa przemysłowego, jako odrębny rodzaj rzemiosła. Mowa tam jest jedynie o wyrębie mięsa końskiego, co jest uważane za równoznaczne z rzeźnictwem koni. Abstrahując jednak od tej nieścisłości, zauważyć trzeba, że okoliczność, że jakiś rodzaj czynności przemysłowych nie jest wymieniony w art. 142 prawa przemysłowego, wcale nie znaczy, że ten rodzaj czynności nie ma być uważany za przedsiębiorstwo przemysłowe w rozumieniu ustawy o państwowym podatku przemysłowym. Jeśli więc mieć na uwadze czynności, mające za przedmiot przetwarzanie (art. 1 prawa przemysłowego) żywego zwierzęcia na środki żywności, to czynności te pod względem techniki dadzą się podzielić na najrozmaitsze grupy, o których wspomina częściowo art. 142 prawa przemysłowego. Podstawową czynnością jest przy tym rzeźnictwo, to jest zawodowe i zarobkowe zabijanie zwierząt rzeźnych, które doprowadza do przygotowania części zwierzęcia, nadających się do sprzedaży w celu spożycia. Części te dostosowane są do właściwości naturalnych zwierzęcia (np. wzrost), a więc przy nabywaniu przez spożywców muszą być z nich oddzielone dalsze części mniejsze, zależnie od zapotrzebowania klienta. Te ostatnie czynności nazywają wyrębem. Ponieważ podstawowa czynność rzemiosła rzeźniczego odbywa się z reguły w cudzym zakładzie przemysłowym (rzeźnia publiczna), przeto czynności przemysłowe rzeźnika (przy mięsie nie przerobionym) polegają z reguły na wyrębie mięsa. Poza tym jednak rzeźnik przerabiać może części zwierzęcia na artykuły spożywcze różnej formy i rodzaju (masarstwo). Wszystkie te czynności są czynnościami przemysłowymi i, jeżeli są prowadzone w zakładzie przemysłowym (art. 12 ustawy o państwowym podatku przemysłowym), uzasadniają w zasadzie obowiązek nabycia jednego świadectwa przemysłowego, chyba, że nie stanowią kolejnych stopni przeróbki, względnie nie znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji. Za jednym więc świadectwem przemysłowym można nie tylko prowadzić w zasadzie wszystkie wymienione czynności, ale także sprzedaż produktów, będących wynikiem tych czynności, dokonywana w lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, jest wolna w myśl ust. 3 art. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym od obowiązku wykupienia świadectwa przemysłowego.

W tym stanie prawnym wprowadziła nowela z 19 grudnia 1931 r. poz. 881 Dz. Ust. dwojakiego rodzaju zmianę: 1) postanowiła, że do rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa nie ma zastosowania przepis p. 5 art. 8 ustawy, według którego pracownie i zajęcia rzemieślnicze pod określonymi w tym punkcie warunkami są zwolnione od obowiązku opłacania podatku od obrotu, 2) sprzedaż mięsa połączoną z wyrębem zaliczyła do przedsiębiorstw handlowych 2, 3 lub 4 kategorii zależnie od cech zewnętrznych tej sprzedaży (rozdz. I lit. A cz. II taryfy).

ad 1) Nie ma żadnej wątpliwości co do rodzaju przedsiębiorstwa jako przemysłowego, jeśli rzeźnik w tym samym lokalu dokonywa uboju i wyrębu mięsa sprzedawanego. Wyrąb mięsa jest tu bowiem podyktowany faktem sprzedaży, która znowu jest konsekwencją prowadzenia przedsiębiorstwa rzeźnictwa. Nie inaczej ma się rzecz, jeśli rzeźnik dokonywa uboju w cudzym lokalu przemysłowym (rzeźni), do czego zresztą jest przeważnie prawnie zmuszony. I w tym bowiem wypadku sprzedaż mięsa wyrębywanego jest konsekwencją prowadzenia przedsiębiorstwa rzeźnictwa.

ad 2) Nieco inaczej przedstawia się ta sprawa, gdy przedsiębiorca zakupuje przygotowane już w cudzym przedsiębiorstwie przemysłowym do sprzedaży większe (naturalne) części mięsa, a sam dokonywa jedynie czynności koniecznych w celu sprzedaży mięsa spożywcom, to jest dokonywa jedynie wyrębu. Aczkolwiek bowiem do czynności wyrębu mięsa potrzebne są pewne techniczne wiadomości, to zakres ich jest zbyt mały, przeważają natomiast w tym przypadku elementy handlowe, wobec czego ustawa tego rodzaju przedsiębiorstwo zaliczyła do przedsiębiorstw handlowych.

Gdy więc w konkretnym przypadku nie jest sporne, że skarżący prowadził na podstawie świadectwa przemysłowego kategorii przemysłowej warsztat rzeźnicki, i że w tym samym lokalu (chociaż w oddzielnym pomieszczeniu) wykonywał sprzedaż mięsa połączoną z wyrębem, to z uwagi na przepis art. 14 ust. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym nie był obowiązany do wykupywania osobnego świadectwa na sprzedaż mięsa, a zatem zaskarżone orzeczenie ulega uchyleniu, jako niezgodne z prawem".

— — — — — — — — — — — —

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe wyjaśnienia

sprzeczne z niniejszym okólnikiem, a w szczególności okólniki z dnia 23 czerwca 1933 r. L. D. V. 2141/4/33 i z dnia 19 lutego 1934 r. L. D. V. 1822/4/34.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

798

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 września 1937 r.

L. D. V. 23547/2/37

w sprawie wzywania i przesłuchiwania świadków.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 26 maja 1937 r. L. Rej. 5165/35:

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

„Obrazy art. 60 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 58, poz. 411) skarżący dopatruje się w tym, że władza pozwana nie zbadała wszystkich świadków powołanych na ustalenie istotnych okoliczności faktycznych, tłumacząc się tym, że mimo wezwania świadkowie nie stawili się na żądanie władzy, co nie może być usprawiedliwieniem władzy.

Zarzut ten uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za trafny. Słusznie bowiem twierdzi skarżący, że władza dysponuje dostatecznymi środkami prawnymi, aby zmusić świadka, czy biegłego do stawiennictwa. Wprawdzie mógłby znaleźć się oporny świadek, który mimo nałożonych na niego sankcyj karnych, mógłby nie złożyć zeznań, jednak z akt sprawy taki stan rzeczy nie wynika, ani władza pozwana nie twierdzi, aby świadkowie odmawiali zeznań, a tylko błędnie uważa się za zwolnioną od obowiązku przeprowadzenia dowodu już z tego powodu, że świadek na raz wystosowane żądanie nie zjawił się, przy czym nie wyciągnęła żadnych konsekwencji prawnych wobec wezwanych, przeto niewiadomym jest, czy pod groźbą sankcji karnej świadek nie wypełniłby obowiązku co do złożenia zeznań. Tym zaniechaniem powtórnego wezwania świadków władza pozwana dopuściła się naruszenia istotnych form postępowania ze szkodą dla skarżącego".

— — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Kolanowski*
Naczelnik Wydziału.

799

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 września 1937 r.

L. D. V. 23490/2/37

w sprawie odpisań na zużycie w podatku dochodowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 17 lutego 1937 r. L. Rej. 8737/34:

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

„Skarga zwalcza doliczenie do dochodu: 1) sumy 3938 zł, potrąconej tytułem amortyzacji dróg w majątku Łęki i 2) sumy 2.618 zł, potrąconej tytułem amortyzacji bruków w podwórzu tegoż majątku.

Władza uzasadniła orzeczenie tym, że art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym przewiduje jedynie odpisanie na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, skarga zaś twierdzi, że wyliczenie to nie jest wyczerpujące, że przeciwnie, sumy, wyłożone na drogi i podwórze, powinny być traktowane na równi z sumami wydatkowanymi na meliioracje rolne. Trybunał nie mógł atoli podzielić stanowiska skargi, albowiem jej twierdzenie, że wyliczenie w art. 6 ustawy przedmiotów, przy których odpisanie na zużycie jest dopuszczalne, nie jest wyczerpujące — nie jest na niczym oparte, wyraźny zaś tekst ustawy uzasadnia stanowisko zajęte przez władzę. Wobec tego Trybunał nie ma potrzeby rozstrzygania kwestii, czy i jakie podobieństwo zachodzi między ułożeniem bruków w podwórzu i urządzeniem dróg w majątku a melioracjami rolnymi iləże niewątpliwie ani bruki ani drogi nie podpadają pod wyliczone w art. 6 ustawy przedmioty".

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

800

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 września 1937 r.

L. D. V. 38347/4/37

w sprawie świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, prowadzących sprzedaż na wystawach z kiosków lub stoisk.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu nawiązując do okólnika z dnia 27 września 1933 r. L. D. V. 43103/4/33 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 255) w miejsce punktu 1) tego okólnika, udziela następującego wyjaśnienia:

„przedsiębiorstwa handlu towarowego oraz przedsiębiorstwa przemysłowe, posiadające stałe świadectwa przemysłowe, a prowadzące sprzedaż na wystawach (jarmarkach) z własnych lub dzierżawionych kiosków lub stoisk — nie mają, w myśl art. 20 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, obowiązku nabywania świadectw przemysłowych ani kart rejestracyjnych na prowadzenie handlu w tych kioskach i stoiskach; uzyskany ze sprzedaży obrót winien być zeznany w miejscu wykonywania stałego przedsiębiorstwa".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

801

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 września 1937 r.

L. D. V. 20921/2/37

w sprawie opodatkowania różnic kursowych u osób fizycznych prowadzących księgi handlowe.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do wyroku N. T. A. z dn. 4.IX. 1936 r. Nr Rej. 3411-3414/35 ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Sk. z 1936 r. Nr 32, poz. 975, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że u osób fizycznych — prowadzących księgi handlowe — zyski kursowe na zobowiązaniach w walutach obcych, powstałych z tytułu dostarczonych na kredyt towarów, surowców itp. stanowią dochód podlegający opodatkowaniu. Natomiast nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 7 ustawy o podatku dochodowym u tej kategorii płatników zarachowane względnie faktycznie osiągnięte zyski na różnicach kursu na zobowiązaniach w walutach obcych, powstałych z transakcyj majątkowych (kupno majątku), na zobowiązaniach powstałych z transakcyj o charakterze inwestycyjnym (nabycie maszyn i urządzeń) oraz w ogóle na zobowiązaniach powstałych z tytułu zaciągnięcia długu nie pozostającego w związku z transakcjami kupna towarów, surowców, półfabrykatów itp., gdyż tego rodzaju zysk jest nadzwyczajnym przychodem, o którym mowa w art. 7 powołanej ustawy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

802

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 września 1937 r.

L. D. V. 38196/4/37

w sprawie obniżenia stawki podatkowej od obrotu przedsiębiorstwom przemysłowym, korzystającym w roku 1936 z ulgowych świadectw przemysłowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) obniża na rok podatkowy 1936 do 1.5% stawkę podatku od obrotów, ustalonych w myśl art. 5 ust. (1) p. 7 i 8 cytowanej ustawy, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w rozdziałach XIV, XVIII i XIX części 11 lit. C taryfy, załączonej do art. 23 ustawy, które w związku ze zwiększeniem stanu zatrudnienia w roku 1936 powinny w myśl tejże taryfy posiadać świadectwa przemysłowe powyżej VI kategorii, lecz zostały zwolnione od obowiązku uiszczenia dopłat i mogły być prowadzone na podstawie ulgowych świadectw przemysłowych kategorii VIII, VII lub VI zgodnie z okólnikami: z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33,

poz. 752), z dnia 25 czerwca 1936 r. L. D. V. 40074/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 546) i z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 565).

Ulgę powyższą należy stosować z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) w sposób następujący:

1) w stosunku do wymiarów jeszcze nie dokonanych lub nieprawomocnych — przez zastosowanie ulgowej stawki w postępowaniu wymiarowym lub odwoławczym,

2) w stosunku do wymiarów prawomocnych — przez umorzenie różnicy podatku wynikłej wskutek zastosowania ulgowej stawki, przy czym w razie całkowitego lub częściowego uiszczenia tej różnicy za rok 1936 należy umorzyć odpowiednią kwotę z należności w podatku przemysłowym za lata następne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

803
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 września 1937 r.

L. D. V. 23471/2/37

w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego i specjalnego wynagrodzeń, wypłacanych odbywającej praktyki wakacyjne uczącej się młodzieży.

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zezwala, by nie potrącano należności podatku dochodowego i specjalnego od wynagrodzeń, wypłacanych uczącej się młodzieży ze szkół średnich oraz wyższych zakładów naukowych z tytułu odbywanych przez nią praktyk wakacyjnych, o ile czas trwania takiej praktyki nie przekracza okresu 4-ch miesięcy, zaś wynagrodzenie miesięczne nie przekracza kwoty zł 208 brutto.

Zarządzenie powyższe obowiązuje od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Niedobrane z tego tytułu kwoty podatku dochodowego i specjalnego Ministerstwo Skarbu umarza na zasadzie art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z roku 1936 Nr 14, poz. 134).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
o terminach płatności podatków w miesiącu październiku 1937 r.

W październiku płatne są podatki następujące:

1) do 25 października — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1937 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego we wrześniu, przez wszystkie przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

2) do 25 października — zaliczka kwartalna (za III kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1937 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym kwartale (lipiec, sierpień, wrzesień r. b.) — przez przedsiębiorstwa niewymienione w pkt 1) a prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

3) do 15 października — zaliczka kwartalna (za III kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, przez przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych;

4) do 7 października — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę we wrześniu r. b.;

5) do 15 października — II rata (półroczna) podatku dochodowego od uposażeń z tytułu różnicy, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w r. 1936;

6) do 5 października — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 16 do 30 września b. r.; do 20 października — tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni września r. b.;

7) do 31 października — II rata podatku od lokali za r. 1937.

Ponadto płatne są w październiku zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 29 września 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,23	88,80
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,29½	5,27
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	293,22	291,50
Franki francuskie . . .	100 Fr.	18,33	17,83
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,80	121,00
Funty angielskie	1 Ł.	26,24	26,08
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,20	25,90
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	17,80	17,00
Korony duńskie . . .	100 K.	117,14	116,30
Korony estońskie . . .	100 K	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	131,83	130,85
Korony szwedzkie . . .	100 K.	135,28	134,30
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,10	22,30
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,60	11,20
Marki niemieckie . .	100 Mk.	120,00	114,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	97,50	96,50

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	292,50	293,22	291,78
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,05	89,23	88,87
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,60	11,54
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	116,85	117,14	116,56
Londyn	1 Ł.	26,17	26,24	26,10
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,97	27,77
Montreal	1 Dol.	—	5,30¼	5,27¾
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,29⅛	5,30⅜	5,27⅞
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29⅜	5,30⅝	5,28 [illegible]/8
Oslo	100 K.	—	131,83	131,17
Paryż	100 Fr.	18,13	18,33	17,93
Praga	100 K.	18,45	18,50	18,40
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	134,95	135,28	134,62
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,24	26,10
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,50	121,80	121,20
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie .	100 Mk.	-	129,00	123,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.